DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 18. FEBRUAR 1982 [1]

Georges Vermaut
mod Office national des pensions pour travailleurs salariés
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Liège)

»Social sikring: pensionsrettigheder«

Sag 55/81

Sammendrag

Social sikring af vandrende arbejdstagere — forsikring mod alderdom og dødsfald — sammenlægning af forsikringsperioder — perioder under et år tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat — medregning — den kompetente medlemsstats krav om indbetaling af bidrag svarende til disse perioder — ulovligt

(Rådets forordning nr. 1408/71, art. 48, stk. 2)

1. Ifølge artikel 48, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal den for alderspensioner kompetente nationale institution medregne de forsikringsperioder under et år, som en arbejdstager har tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, selv om retten til pensionen er erhvervet udelukkende efter national lovgivning.

2. En medlemsstat kan ikke kræve, at en arbejdstager betaler bidrag svarende til de forsikringsperioder, jf. artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som er tilbagelagt i henhold til lovgivningen i andre medlemsstater, eller kræve overførsel af de bidrag for de nævnte perioder, som måtte være indbetalt i disse medlemsstater.

I sag 55/81

angående en anmodning, som Tribunal du travail de Liège, i medfør af EØF-traktatens artikel 177, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

GEORGES VERMAUT

1 — Processprog: Fransk.

mod

OFFICE NATIONAL DES PENSIONS POUR TRAVAILLEURS SALARIÉS

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 48 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366),

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Sagsøgeren i hovedsagen, Vermaut, som er belgisk statsborger, har fortrinsvis haft arbejde i Belgien. I korte perioder på hver under ét år arbejdede han, fra 10. december 1937 til 29. december 1938 i Det forenede Kongerige, og fra 9. januar 1939 til 27. august 1939 i Tyskland. Begge gange blev hans ansættelse afbrudt på grund af hans indkaldelse til den belgiske hær, og under den sidste indkaldelse faldt han i krigsfangenskab.

På grundlag af sagsøgerens ansøgning af 7. september 1976 tilkendte Office national des pensions pour travailleurs salariés (ONPTS) ham en alderspension på 23 432 bfr. fra 1. juni 1977 i henhold

til arrêté royal (kongelig anordning) af 24. oktober 1967 (Moniteur belge af 27. 10. 1967). Dette beløb belv fastsat på grundlag af Vermaut's sædvanlige beskæftigelse og hovedbeskæftigelse i årene 1936, 1937, 1947-1950 og en beskæftigelsesperiode på mindre end 185 dage i 1955 og 1956. Desuden tilkendtes der tre supplerende år i medfør af artikel 11 i nævnte arrêté royal.

ONPTS medregnede ikke beskæftigelsesperioderne i 1938 og 1939, hvorved Vermaut ikke fik medregnet krigsårene 1940-1945, jf. arrêté royal af 21. december 1967 (Moniteur belge af 16. januar 1968).

Denne anordning bestemmer i artikel 32, stk. 1, 4. afsnit:

»En lønmodtager, der i denne egenskab har udøvet en beskæftigelse i perioden mellem den 1. januar 1938 og den 31. december 1944, betragtes, som om han fortsat udøvede denne beskæftigelse fra tidspunktet for dens ophør og indtil den 31. december 1945«.

Ifølge samme arrêté royal's artikel 34, stk. 1, sidestilles følgende perioder med beskæftigelsesperioder:

»... perioder uden beskæftigelse, som skyldes indkaldelse til aftjening af militærtjeneste i den belgiske hær ...«,

forudsat vedkommende er beskæftiget som arbejdstager på det tidspunkt, hvor den begivenhed, som medfører, at perioderne sidestilles, fandt sted, eller såfremt arbejdstageren allerede befinder sig i en periode, der sidestilles med en beskæftigelsesperiode.

Vermaut anlagde den 28. juli 1977 sag med påstand om annullation af ONPTS's afgørelsen ved Tribunal du travail de Liège, hvorved han navnlig påberåbte sig, at årene 1938 og 1939 også burde medregnes.

Som svar på en forespørgsel fra ONPTS har Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz Düsseldorf og Department of Health and Social Security bekræftet, at der ikke, hverken efter tysk eller britisk lovgivning, erhverves ret til pension på grundlag af de korte beskæftigelsesperioder, som Vermaut tilbagelagde henholdsvis i Det forenede Kongerige og i Tyskland.

Ved Tribunal du travail de Liège, hvor sagsøgeren har påberåbt sig forordning nr. 1408/71, har ONPTS gjort gældende, at perioder på under et år skal medregnes ved bestemmelse af, om der er erhvervet ret til en ydelse (det teoretiske pensionsbeløb), men ikke ved fastsættelsen af de forholdsmæssige beløb. Perioderne skal derfor ikke medregnes, når der allerede er erhvervet ret til en national pension i Belgien.

Tribunal du travail de Liège skønnede, efter indstilling fra auditeur du travail, at sagen burde udsættes og følgende spørgsmål forelægges Domstolen til præjudiciel afgørelse:

»1. Når længden af de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikringsperioder er under et år, kan den kompetente myndighed — i den foreliggende sag ONPTS — da undlade at tage perioderne i betragtning, fordi den pågældende har erhvervet ret til en national pension, eller skal den kompetente institution

medregne forsikringsperioderne, som om de var tilbagelagt efter lovgivningen i institutionens egen stat?

2. Ifølge belgisk lovgivning kræves der efter den 1. januar 1977 indbetalt bidrag for pensioner; kan Belgien, såfremt den skal anse de omtvistede perioder for at være tilbagelagt efter belgisk lovgivning, da enten kræve, at sagsøgeren indbetaler bidragene eller anmode om overførsel af de bidrag, der er indbetalt i Forbundsrepublikken Tyskland og i Det forenede Kongerige, eller skal Belgien medregne de pågældende perioder uden at kunne stille noget krav, hverken over for sagsøgeren, Forbundsrepublikken Tyskland eller Det forenede Kongerige?

Forlæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 11. marts 1981. I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af G. Vermaut, af ONPTS ved dennes administrationschef, R. Masyn, af regeringen for Det forenede Kongerige ved fru G. Dagtoglou, Treasury Solicitor's Department, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved dennes juridiske konsulent Jean Amphoux, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95 ved kendelse af 16. september 1981 besluttet at henvise sagen til Domstolens anden afdeling, og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg indgivet i medfør af statuttens artikel 20

Vermaut har begrænset sig til at erklære sig helt indforstået med den nationale rets beskrivelse af sagforholdet, og har tilføjet, at »den engelske og tyske udskiftning har betalt deres sociale forsikring i Belgien« (sic).

I sit indlæg har Office national des pensions pour travailleurs salariés (ONPTS) i første række redegjort for, hvorledes artikel 48 i forordning nr. 1408/71 efter dens opfattelse bør fortolkes. Den mener, at det fremgår af Kommissionens indlæg og af generaladvokatens forslag til afgørelse i sag 49/75 (Borella, Sml. 1975, s. 1461), at artikel 48, stk. 1, skal fortolkes indskrænkende, når en stat ønsker at gøre sig fri af sine forpligtelser.

Dette gælder imidlertid ikke efter ONPTS's opfattelse for artikel 48, stk. 2 og 3, og den anfører i den forbindelse, at benyttelsen af ordet »øvrige« før »implicerede medlemsstater« gør det muligt at præcisere anvendelsesområdet for artikel 48, stk. 2 og 3, som efter dens opfattelse omfatter alle de stater, der kan påberåbe sig artikel 48, stk. 1, under henvisning til, at der ikke på grundlag af forsikringsperioderne på under et år erhverves ret til ydelser. ONPTS henviser i den forbindelse til den begrundelse for artiklerne om ændring af forordning nr. 3, som Kommissionen forelagde Rådet den 11. januar 1966 (JO nr. 194 af 28. 10. 1966, s. 3333).

ONPTS mener som følge heraf, at den kompetente institution i Belgien, for så vidt angår erhvervelse af retten til pension (det teoretiske beløb), ifølge artikel 48, stk. 2, skal medregne de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i de andre medlemsstater, men at denne beregningsmåde ikke vil have nogen

virkning for den berettigedes faktiske ydelse. En beregning af den forholdsmæssige ydelse er kun mulig, hvor forsikringsperioderne har virkning for brøkens nævner og tæller. Da Vermaut ikke har tilbagelagt nogen gyldige forsikringsperioder uden for Belgien, er det matematisk set umuligt for den belgiske institution at beregne en forholdsmæssig ydelse, hvorfor artikel 48 ikke kan anvendes.

Om artikel 48, stk. 3, er ONPTS af den opfattelse, at denne kun gælder for det tilfælde, hvor arbejdstageren har tilbagelagt perioder under et år efter hver af de lovgivninger, han har været omfattet af, og hvor der ikke, alene på grundlag af disse perioder isoleret set, er erhvervet ret efter disse lovgivninger. Stk. 3 omfatter altså ikke det tilfælde, hvor medlemsstaterne tildeler ydelserne efter deres interne lovgivning.

Sammenfattende har ONPTS foreslået, at det første spørgsmål besvares på følgende måde:

»Artikel 48, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 finder ikke anvendelse i de medlemsstater, som kun anerkender, at der kan erhverves ret til ydelser efter deres egen nationale lovgivning«.

Det andet spørsmål anser ONPTS det for overflødigt at tage stilling til i den foreliggende sag.

Indlægget fra regeringen for Det forenede Kongerige behandler udelukkende det andet præjudicielle spørgsmål, altså spørgsmålet om overførsel af bidrag mellem medlemsstaterne i det tilfælde, at en medlemsstat efter artikel 48 i forordning nr. 1408/71 skal medregne forsikringsperioder under et år, som er tilbagelagt i en anden medlemsstat. Den britiske regering mener ikke, der i fællesskabsretten findes bestemmelser, hvorefter bidrag indbetalt efter lovgivningen i én medlemsstat skal overføres til en anden medlemsstat. Der findes hverken juridisk eller ud fra en systematisk betragtning nogen hjemmel til en sådan overførsel, som desuden ej heller er nødvendig til gennemførelse af formålet med det i EØF-traktatens artikel 51 nedfældede princip om arbejdskraftens fri bevægelighed. Der kan ikke, i mangel af en udtrykkelig og klar bestemmelse herom, antages at bestå en sådan forpligtelse, som i øvrigt også, efter den britiske regerings opfattelse, ville være ugennemførlig i praksis på grund af forsikringsperiodernes korte varighed, og i det konkrete tilfælde på grund af mangel på præcise oplysninger og det nødvendige grundlag for at kunne fastsætte beløbet på de bidrag, der skal overføres.

Endelig er den britiske regering af den opfattelse, at retsvirkningen af artikel 48 ikke er betinget af finansielle bestemmelser. De beløb, der vil kunne komme på tale, vil være relativt små, sådan som det er tilfældet i den foreliggende sag og vil desuden medføre uforholdsmæssigt store administrative omkostninger. Hensynet til god og sparsommelig forvaltning tilsiger, at omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af artikel 48 påhviler den kompetente institution på stedet, hvilket i sidste ende hverken vil være til tab eller gevinst for nogen af medlemsstaterne.

Kommissionen bemærker indledningsvis, at det foreliggende problem indeholder to aspekter:

i) spørgsmålet vedrørende medregningen af de i udlandet tilbagelagte perioder med henblik på godskrivningen af perioder under militærtje-

neste eller i krigsfangenskab, jf. artikel 13, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1408/71,

ii) spørgsmålet vedrørende medregningen af de i udlandet tilbagelagte perioder med henblik på beregningen af alderspensionen. Kun dette omhandles i de for Domstolen forelagte præjudicielle spørgsmål, som alene vedrører fortolkningen af nævnte forordnings artikel 48.

Vedrørende det første aspekt er det Kommissionens opfattelse, at en korrekt fortolkning af artikel 13, stk. 2, litra d), ville have ført ONPTS til at medregne de af Vermaut i Storbritannien og Tyskland tilbagelagte forsikringsperioder, som om de havde været tilbagelagt efter den belgiske lovgivning.

Vedrørende det andet aspekt er det Kommissionens opfattelse, at den foreliggende situation må henføres under artikel 48, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1408/71. Kommissionen anfører i den forbindelse, at institutionerne i de medlemsstater, hvori der alene er tilbagelagt korte forsikringsperioder, ikke, ifølge artikel 48, stk. 1, er pligtig at udrede ydelser, men at de øvrige implicerede medlemsstater (i det foreliggende tilfælde Belgien) i henhold til artikel 48, stk. 2, skal medregne disse perioder ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 46. Artikel 48, stk. 3, har ikke betydning for den foreliggende sag. Anvendelsen af denne bestemmelse er begrænset til de ganske særlige tilfælde, hvor de perioder, arbejdstageren har tilbagelagt efter forskellige lovgivninger, var under et år, og ingen af institutionerne som følge af artikel 48, stk. 1, er pligtig at udrede ydelser over for arbejdstageren.

Kommissionen anfører endvidere, at det fremgår klart af artikel 48's formål og ordlyd, at forpligtelsen til at medregne de i udlandet tilbagelagte perioder på under et år, ikke blot har gyldighed med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, men også med henblik på de implicerede medlemsstaters fastsættelse af ydelserne — navnlig med henblik på beregningen af det teoretiske beløb efter artikel 46, stk. 2. Det er denne sidstnævnte bestemmelse, sammenholdt med artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som skal lægges til grund for beregningen af den belgiske alderspension, der tilkommer sagsøgeren i hovedsagen.

Hvad angår det andet spørgsmål erkender Kommissionen, at forordning nr. 1408/71 intet udsiger vedrørende spørgsmålet om betaling af bidrag svarende til de forsikringsperioder, som giver ret til ydelser, men understreger, at den ydelsen påhvilende medlemsstat under ingen omstændigheder kan gøre tildelingen af de ydelser, som den i medfør af forordningen er pligtig at udrede, afhængig af yderligere betingelser, når der ikke findes grundlag herfor i forordningen. Så meget desto mindre vil den ydelsen påhvilende medlemsstat kunne gøre udbetalingen af den del af ydelsen, som svarer til perioder tilbagelagt i udlandet, bestemt af, at der fra institutionerne i de medlemsstater, hvor disse forsikringsperioder er tilbagelagt, overføres de til institutionerne for de nævnte perioder indbetalte bidrag. Denne løsning har efter Kommissionens opfattelse støtte i det generelle gensidighedsprincip og er begrundet i et forenklingshensyn.

Sammenfattende har Kommissionen foreslået, at de af Tribunal du travail de Liège forelagte spørgsmål besvares på følgende måde:

»1. Ifølge artikel 48, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal den kompetente institution ved fastsættelsen af det teoretiske ydelsesbeløb i henhold til artikel 46, stk. 2, litra a), i samme forordning medregne alle de af arbejdstageren tilbagelagte perioder, selv om arbejdstagerens ret til

pension udelukkende er erhvervet efter institutionens nationale lovgivning.

2. Den kompetente institution er pligtig at medregne forsikringsperioder under et år, som forskriftsmæssigt er tilbagelagt i andre medlemsstater, som om de opfylder alle betingelser efter institutionens interne lovgivning for at blive taget i betragtning ved fastsættelsen af den arbejdstageren tilkommende pension.

3. Det ved forordningerne (EØF) nr. 1408/71 og nr. 574/72 indførte samordningssystem indeholder ingen regler om overførsel af bidrag mellem medlemsstaterne«.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 22. oktober 1981 har ONPTS, ved advokat J. Peltot, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved sin juridiske konsulent J. Amphoux, som befuldmægtiget, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. december 1981.

Præmisser

1 Ved dom af 25. februar 1981, indgået til Domstolen den 11. marts s.å., har Tribunal du travail de Liège, syvende afdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelsen af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

2 Spørgsmålet er rejst under en retssag, som vedrører det forhold, at Office national des pensions pour travailleurs salariés (herefter benævnt: ONPTS), en belgisk institution for social sikring, ved opgørelsen af en alderspension har undladt at medregne de beskæftigelsesperioder på mindre end et år, som sagsøgeren i hovedsagen havde tilbagelagt i andre medlemsstater end Belgien. På grund af afslaget fik sagsøgeren således ikke godskrevet krigsårene 1940-1945, som der er hjemmel til i den belgiske lovgivning.

3 Alderspensionen tilkendtes udelukkende på basis af de forsikringsperioder, som sagsøgeren i hovedsagen havde tilbagelagt i Belgien, og som alene var tilstrækkelige til pensionens erhvervelse. Der blev således ikke taget hensyn til, at Vermaut havde arbejdet ti måneder i London i 1938 og otte måneder i Heidelberg i 1939, og hele tiden havde indbetalt bidrag, og ej heller taget hensyn til, at disse beskæftigelsesperioder begge gange var blevet afbrudt på grund af indkaldelse til den belgiske hær.

4 Sagsøgeren har under hovedsagen påberåbt sig artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som indeholder nærmere regler om medregning af forsikringsperioder under et år.

5 ONPTS har gjort gældende, at perioder under et år skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om der overhovedet er erhvervet ret til pension, men ikke ved selve opgørelsen af den forholdsmæssige pensionsydelse. Da sagsøgeren i hovedsagen har erhvervet ret til den nationale pension i Belgien, skal der ifølge ONPTS ikke tages hensyn til de beskæftigelsesperioder under et år, som er tilbagelagt i andre medlemsstater.

6 Forsikringsinstitutionerne i Det forenede Kongerige og i Forbundsrepublikken Tyskland har, på deres side, under hensyn til de korte bidragsperioder, som sagsøgeren i hovedsagen har tilbagelagt i disse lande, afvist at anerkende, at han har ret til en national pension fra dem.

7 Med henblik på løsningen af denne retstvist har Tribunal du travail de Liège forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Når længden af de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikringsperioder er under et år, kan den kompetente myndighed — i den foreliggende sag ONPTS — da undlade at tage perioderne i betragtning, fordi den pågældende har erhvervet ret til en national pension, eller skal den kompetente institution medregne forsikringsperioderne, som om de var tilbagelagt efter lovgivningen i institutionens egen stat?

2. Ifølge belgisk lovgivning kræves der efter den 1. januar 1977 indbetalt bidrag for pensioner; kan Belgien, såfremt den skal anse de omtvistede perioder for at være tilbagelagt efter belgisk lovgivning, da enten kræve,

at sagsøgeren indbetaler bidragene eller anmode om overførsel af de bidrag, der er indbetalt i Forbundsrepublikken Tyskland og i Det forenede Kongerige, eller skal Belgien medregne de pågældende perioder uden at kunne stille noget krav, hverken over for sagsøgeren, Forbundsrepublikken Tyskland eller Det forenede Kongerige?

Det første spørgsmål

8 Det første spørgsmål fra Tribunal du travail de Liège er i det væsentlige, om den for alderspension kompetente belgiske institution skal medregne de forsikringsperioder på under et år, som er tilbagelagt efter lovgivningen i to andre medlemsstater, hvor perioderne ikke medfører nogen pensionsrettigheder, eller om den kompetente institution kan tildele pensionen udelukkende efter belgisk lovgivning uden at skulle medregne de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i de to andre stater.

9 Artikel 48, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 bestemmer, at en medlemsstat ikke er forpligtet til at medregne forsikringsperioder på under et år, som er tilbagelagt i henhold til dens egen lovgivning, såfremt der alene på grundlag af disse perioder efter statens lovgivning ikke erhverves ret til ydelser.

10 Derimod følger det af samme artikels stk. 2, at »den kompetente institution i hver af de øvrige implicerede medlemsstater skal medregne de i stk. 1 nævnte perioder ved anvendelsen af reglerne i artikel 46, stk. 2, med undtagelse af nævnte bestemmelses litra b)«, hvilken sidstnævnte bestemmelse vedrører beregningen af det faktiske ydelsesbeløb gennem anvendelse af reglen om forholdsmæssig beregning.

11 Sammenholdes disse bestemmelser, fremgår det klart, at den kompetente institution i en medlemsstat, i den foreliggende sag ONPTS, skal beregne det teoretiske pensionsbeløb i henhold til bestemmelserne i den nationale lovgivning (jf. artikel 46, stk. 1) på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i institutionens egen stat, og de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i de andre medlemsstater (jf. artikel 48, stk. 2), og ONPTS må ikke i denne forbindelse foretage nogen forholdsmæssig beregning.

12 Følgelig skal det første spørgsmål besvares således, at den for alderspensioner kompetente nationale institution, ifølge artikel 48, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, skal medregne de forsikringsperioder under et år, som en arbejdstager har tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, selv om retten til pensionen er erhvervet udelukkende efter national lovgivning.

Det andet spørgsmål

13 Det andet spørgsmål fra Tribunal du travail de Liège er i det væsentlige, om en medlemsstat kan kræve, at en arbejdstager betaler bidrag svarende til de forsikringsperioder, jf. artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som er tilbagelagt i henhold til lovgivningen i andre medlemsstater, eller om medlemsstaten kan kræve overførsel af de bidrag for de nævnte perioder, som måtte være indbetalt i de andre medlemsstater, under hensyn til at den nationale lovgivning gør tildelingen af en pension betinget af, at der er indbetalt bidrag.

14 Forordning nr. 1408/71 indeholder ingen bestemmelser vedrørende arbejdstagerens indbetaling af bidrag svarende til de i sagen omhandlede forsikringsperioder. Formålet med forordning nr. 1408/71 indebærer, at forpligtelserne til fordel for vandrende arbejdstagere skal respekteres i samme omfang i alle medlemsstater. Det vil derfor være i strid med forordningens system, og vil kunne medføre en forskellig behandling af den af forordningen omfattede personkreds, såfremt der kræves yderligere betingelser, såsom at arbejdstageren skal indbetale bidrag.

15 Forordning nr. 1408/71 indeholder ej heller bestemmelser om overførsel af de bidrag, der er indbetalt i andre medlemsstater. En sådan overførsel ville også være i strid med systemet i forordningen, som af forenklingshensyn og af hensyn til beløbenes relativt ringe størrelse går ud fra, at byrderne — hidrørende fra, at medlemsstaternes kompetente institutioner ved tildelingen af pensionerne skal medregne forsikringsperioder på under et år, tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater — i længden i det store og hele vil blive udlignet. Den indeholder ikke nogen hjemmel til indførelse af refusion af bidrag for korte perioder mellem de kompetente institutioner i medlems-

staterne. Der kan altså ikke ved fortolkningen opstilles yderligere betingelser, når forordningen er tavs om spørgsmålet.

16 Det andet spørgsmål, som den nationale ret har forelagt, må derfor besvares således, at en medlemsstat ikke kan kræve, at en arbejdstager betaler bidrag svarende til de forsikringsperioder, jf. artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som er tilbagelagt i henhold til lovgivningen i andre medlemsstater, eller kræve overførsel af de bidrag for de nævnte perioder, som måtte være indbetalt i disse medlemsstater.

Sagens omkostninger

17 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg ved Domstolen, kan ikke godtgøres; da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Tribunal du travail de Liège ved dom af 25. februar 1981, for ret:

1. **Ifølge artikel 48, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal den for alderspensioner kompetente nationale institution medregne de forsikringsperioder under et år, som en arbejdstager har tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, selv om retten til pensionen er erhvervet udelukkende efter national lovgivning.**

2. **En medlemsstat kan ikke kræve, at en arbejdstager betaler bidrag svarende til de forsikringsperioder, jf. artikel 48 i forordning nr. 1408/71, som er tilbagelagt i henhold til lovgivningen i andre**

medlemsstater, eller kræve overførsel af de bidrag for de nævnte perioder, som måtte være indbetalt i disse medlemsstater.

Due Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

O. Due

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 17. DECEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

I den foreliggende sag 55/81 skal jeg i det væsentlige følge generaladvokat Warner's forbilledlige eksempel i sag 69/79, Jordens-Vosters mod Bedrijfsvereniging voor de Leder- en Lederverwerkende Industrie (Sml. 1980, s. 88). Ligesom Warner kan jeg nemlig i nærværende sag principielt tilslutte mig Kommissionens bemærkninger så fuldt og helt, at jeg kan antage dem som mine egne. De spørgsmål, som Tribunal du travail de Liège (7. afdeling) har forelagt Domstolen, kan derfor efter min opfattelse besvares som Kommissionen har foreslået i sine indlæg i denne sag.

Jeg skal blot tilføje, at Office national des pensions pour travailleurs salariés (ONPTS) under den mundtlige forhandling har erkendt rigtigheden af Kommissionens bemærkninger vedrørende betydningen af beskæftigelsesperioderne i udlandet for anvendelsen af artikel 13, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1408/71 (se sidstnævntes indlæg s. 6-7).

Vermaut's pension er imidlertid allerede blevet forhøjet i medfør af den i denne artikel indeholdte bonusordning, sammenholdt med den belgiske lovgivning vedrørende perioder, tilbagelagt under militærtjeneste eller i krigsfangenskab. De af Tribunal du travail de Liège forelagte spørgsmål vedrører imidlertid ikke dette punkt. Den omstændighed, at den oprindelige tvist er blevet uden genstand, behøver således ikke at have nogen konsekvens for den besvarelse af de forelagte spørgsmål, som Kommissionen har foreslået, og som jeg også er gået ind for.

1 — Oversat fra nederlandsk.